

tilbage og henvendte mig i den Adledning til Justitsministeren. Jeg fik det Svar — der var mange Ord i Svaret, men der stod bl. a.: Ministeriet skal i Anledning af den fra Dem modtagne Henvendelse svare, at man saa vidt muligt ikke ønsker at forhandle med Dem om Sager, der ere Dem uvedkommende! Jeg fremdrog det her i Tinget. Der var ikke et eneste af Reformpartiets Medlemmer, der stillede sig ved min Side, ikke een! Jeg gaar ikke ud fra, at de alle have billiget eller ment, det var rigtigt, hvad Justitsministeren her svarede en dansk Rigsdagsmand, men jeg nævner blot, at en dansk parlamentarisk Minister — det var jo Alberti i det Øjeblik — virkelig kunde tillade sig overfor en Rigsdagsmand, der gjorde sin Pligt, nemlig at søge at raade Bod paa Uretten, at sige: „Hvad vedkommer den Sag Dem?“ For Fremtiden tror jeg ikke, at nogen dansk Justitsminister vil afvise en dansk Rigsdagsmand, naar han kommer i et rimeligt Ærinde til ham, hvor det drejer sig om at skaffe Folk den Ret, de ikke have kunnet faa tidligere . . .

**Formanden:** Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

**Sabroe:** Nej, det er jeg ikke, Hr. Formand.

**Formanden:** Jeg skal her afbryde Forhandlingen og udsætte Mødet. Det genoptages i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 4<sup>5</sup>.

Mødet genoptoges Kl. 7.

**Sabroe:** I Samlingen 1904—05 holdt afdøde Fogtmann en Tale her i Salen om Prygleloven, og i denne Tale karakteriserede han den forhenværende Justitsminister paa en meget træffende Maade. Hvis

man den Gang havde lyttet til Fogtmanns Ord med Opmærksomhed, og hvis man endvidere havde lagt Vægt paa, at den Mand, der talte, var en af Demokratiets veltjente Mænd, en Mand, der gennem alle de Aar, hvori han havde været med i Demokratiets Arbejde, havde vist sig kun at forfølge sine Ideers og Tankers Fremgang, hvis man havde lyttet til og lagt Vægt paa, hvad han sagde, er det et Spørgsmaal, om Justitsministeren ret længe vilde have beholdt sin Stilling. Jeg skal minde om de Ord, hvormed Fogtmann karakteriserede den tidligere Justitsminister. Han sagde — det findes Sp. 3829—30 i Folketingstidenden for 1904—05 —, at der skulde en ganske overordentlig Dristighed til at forelægge dette Forslag, „men den er jo ogsaa repræsenteret ved den nuværende ærede Justitsminister. Jeg kan næsten ikke tænke mig nogen anden Mand i hele Landet, som kunde gøre det. Men der er forskellige Ting, der ligge for denne ærede Justitsminister, og som kun ville ligge for grumme faa her. Jeg tror, at han er ganske enestaaende, og jeg forstaar derfor, at der kan være en vis Hidsighed, en vis Jagt efter at blive færdig med dette, for det kunde jo være, at den ærede Justitsministers Dage baade som Menneske og endnu mere som Justitsminister kunde være talte. Ja, de ere jo talte, vi vide jo blot ikke, hvor langt Tallene række. Jeg forstaar derfor meget godt, at man nu siger: Vi maa have en Ende paa det, medens vi endnu have ham. Er han først væk, ligge alle Betingelserne for dette langt, langt længere tilbage. Hvem skulde ogsaa der kunne være Arvtager?“

Desværre var der i Reformpartiets Rækker den Gang nogle Mænd, som ikke vilde være deres Tanke tro ved Afstemningen herinde i Salen. Til dem henvendte Fogtmann sig i særlig Grad. Der var 11 Medlemmer af Reformpartiet, som havde erklæret i Partiet, deriblandt den nuværende højtærede Landbrugsminister, at de vare imod Prygleloven; men da Alberti truede med at gøre denne Sag til et særligt Spørgsmaal for sig, og da man kunde risikere, at han vilde tage sin Afgang — det truede han med —, saa vare de 11 Medlemmer af Reformpartiet villige